

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Fasti Mariani

**Brunner, Andreas
Pfeffer, Wilhelm**

Antverpiæ, [1659 erschienen] 1660

Maivs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42032

MAIVS.

SS. PHILIPPVS ET IACOBVS APOST. 1. Maj.

G Emino dies hic solenitet. PHILIPPVS alter, alter IACOBVS est. ille vix inter hominum piscatores adlectus, captum illico ad CHRISTVM Natha-

Nathanaelem adduxit, laudatam ab ipso Servatore prædam. Sed & ij, qui à veri Numinis cultu alienierant, ad IESVM aditum sibi per PHILIPPVM quærebant. Illum in consilio Magister habuit, cum ingenti multitudini comearum pararet: illo rogante discipulis in filio patrem ostendit. Hinc cum in sortem paucorum totus orbis veniret, provinciam ipse nactus Scythiam, eam facile CHRISTO subegit, victor que sub annum IV. & L. Hierapoli urbe Phrygiæ in cruce triumphavit; cum lapides viles jactantibus, sed pretiosi PHILIPPO triumphalem coronam multò pulcherrimè exornarent. Et hujus quidem triumphus de Barbaris; de Iudæis IACOBI fuit. Hic carne & vino à teneris sibi interdixit: longâ precandi consuetudine genibus callum obduxit, qui vel Camelo certaret: eâ famâ sanctitatis fuit, ut ingredi in sanctiora templi adyta uni illi liceret; & vel oram vestis ejus prehendere, partem felicitatis ducerent. Ita rem Hierosolymæ Christianam cum XXX. annos administrasset, anno partæ salutis LXIII. vitæ XCVI. è templi vestigio dejectus, & inter preces, quas pro hostibus suis faciebat, fuste fullonis cæsus est: ut jam me dubium uterque hic Sol faciat, orbine luxerit, an Cælo occiderit pulchrior. Ex Brev. Rom.

Nos quoque timore Domini crucifixos oportet hic omnibus non solum carnalibus vitiis, verum etiam ipsi elementis mortuos esse; illuc habentes oculos anima nostra defixos, quò nos speramus momentis singulis migraturos. Cassian. l. 4. de Inst. Renunc. c. 35.

S. SIGISMUNDVS REX. 1. Maij.

Quoties noverca ex patre vitricum fecit: Sa-
 nè SIGISMUNDVM Burgundionum Regem,
 eò artibus suis impulit, ut filium Sigericum, qua-
 si patrem regno exuere cogitasset, vità ipse exue-
 ret. Verùm aspersas filij cruore manus tam multis
 lavit lacrymis, ut quem sic pœniteret, pœnè inno-
 cens dici posset. Monitus tamen ab ignoto nescio
 quo sene, & suam potiùs vitam, quàm filii (qui ca-
 lo frueretur) mortem desistere iussus, ad D. Mauritij
 tumulum abiit, causamque illi commendavit; age-
 ret hanc, ut suam olim apud DEVM: adesse faten-
 tem reum: supplicia precari, non deprecari: savi-
 ret nunc etiam pater Deus, modò olim iudex par-
 ceret. quam pœnam tam nocens filius meruisset,
 tum se monstrasse, cùm innocentem occideret.
 Lacrymis non posse satis elui manus; sanguine pos-
 se, sed suo; huic fundendo jam se initium dedisse,
 cùm filii funderet: quem malè libasset, rectiùs li-
 taturum sese. Et verò damnatus voti est: bella
 enim in annum D. XXVI. à Clodomiro Gallo-
 rum Rege petitus, captusque, & capite plexus,
 in puteum est abiectus. Sed tam ignobile sepul-
 chrum pœnitentis illustrius cantu suo lumini-
 busque calum fecit; quin ægri magno numero
 morti jam proximi sanitatem inde suam hause-
 runt, itaque quam uni eripuit vitam, longè pluri-
 mis SIGISMUNDVS restituit. Ex Gregor. Turon.

*Ascendat homo adversum se tribunal mentis suæ:
 & constituto in corde iudicio, adsit accusatrix cogi-
 tatio, testis conscientia, carnifex timor, & sanguis
 anime confitentis per lacrymas profuatur. S. Aug. lib.
 50. Hom.*

S. ATHANASIVS EP. 2. Maij.

Non raro pueritia toti vitæ præluit. Ita ATHANASIVS Alexandriae inter lusus adolescentiæ puer à pueris in Episcopum lectus, natu deinde grandior ab ipsomet cælo est confirmatus. Difficile est dictu, quæ bella jam Pontifex cum Arianis gesserit. Producta in medium concilium muliercula, vim pudori suo illatam mentiebatur ab ATHANASIO, quem ne noverat quidem. Hic alius non nemo suppetias laturus innocentiae, ideoque ATHANASIVM sese assimilans; heus, inquit, egone vitium tibi feci? mox illa: tu verò ipsissimus. Ita cum & se & impietatem omnium risui exposuisset, exclamant Ariani occisum ab ATHANASIO Arsenium (quem eam obrem longè illi amandaverant) proferuntque manum velut incantationibus ab eodem devotam. Sed in tempore amici innocentis reduxerant Arsenium. Is itaque in templum progressus, vitæque suæ luculentus ipse testis ostendit, se quidem utramque manum, ceterum accusationem nec caput, nec pedes habere. Exul nihilominus sæpè ATHANASIVS totum pænè orbem pererravit. Annos in ci-sternâ quâdam latitavit quinque, indeque in impios calamo egregiè pugnavit. Fugienti cum hostis instaret, navim vertit, jamque obvius querenti num ATHANASIVM vidisset, respondit, non longè illum abesse. Ita restâ Alexandriam reversus, in patrio conditorio inter morruos quatuor menses vixit, inter vivos deinde mortuus anno CCC. LXXII. nunc inter mortuos iterum vivit.

Ex Baron.

Sicut

Sicut fructus non invenitur in arbore, in qua flos prius non apparuit, sic in senectute honorem legitimum consequi non poterit, qui in adolescentia disciplina aliujus exercitatione non laboravit. S. Cypr. de 12. Abul.

S. ANTONINVS EP. 2. Maij,

ANTONINVS Florentinorum Præsul, ad CHRISTI in cruce imaginem sublimis rapus, mellicissimis vulnerum osculis aliquandiu inhæsit. Atque ex his illum uberibus hausisse amorem crede, quem in omnes postea pauperes dispensavit, tum ratus præclare se rem administrasse domesticam, si dominec supplex, nec penus esset. Viderat ædibus Calites insidere; ingressus cum duas ingenuas, sed pauperes virgines operi cum matre intentas reperisset, liberali manu paupertatem sublevavit. Verum cum illæ se luxui deinceps dedissent, pulsisque è tecto bonis geniis mali successissent, ut meliores iterum hospites in ædes immigrarent, emigrare otium iussit. Illud jucundum dictu. Rusticellus canistrum pomis onustum Divo donarat. Hic gratias habuit. At cum ille referri sibi maluisset, ANTONINVS pomis in unam lancem, solennibus uerò illis & in chartâ descriptis verbis, *Deo gratias*, in alteram injectis, rem examini permisit; & ecce duo verba pondere suo omnia poma superarunt: ut planè decipi egenos à divitibus videamus, dum hi pro tam exigua stipe tam multum accipiunt. Obiit porro an. M. CCCC. LIX. Egrotantis verba illa feruntur: *Serviro DEO regnare est.* & illa morientis: *Sancta & immaculata Virginitas, quibus te laudibus efferam, nescio.* Imò uerò ANTONINE, egregiè scivisti: Virgo moriens eã

In cælum usque extulisti. *Ex Vinc. Mainard.*

Ne simus hic negligentes, ut non per infinita secula postmodum pœnitentiam agere cogamur, ubi nihil proderunt lacrymæ. In studiis atque laboribus gaudent Angeli atque Archangeli sicut contra in torpore ac negligentia gaudet inimicus, S. Ephrem, tom. 1.

INVENTIO S. CRVCIS. 3. Maii.

GAudent alij crucem, quam cælum mittit, missam amittere; at amissam olim Christi crucem invenisse hodie se gaudet Helena, triumphat. Rei gestæ ordinem hîc habes. Latebat crux terris, plus odiis Iudæorum sepulta. At Helena, cum primum filius Constantinus Maxentium debellavit crucis sanctissimæ auspiciis, quò grata foret, omni ingenio viribusque eruere defossam, orbiq; adorandam proponere contendit; tunc demum credens thesaurum se reperturam, si crucem. Ita locus à superstitione primum purgatur; & infame Veneris stabulum statuaque deijcitur: mox humus altè egeritur, tandem tergeminae cruces parent, & ponè titulus crucis refixus. In ipsissimas auri venas offendisse Helenam credidisses, Minuebat tamen letitiam publicam illud, quòd quænam ex tribus Servatoris crux foret, sic nondum constaret. Sed opportunum consilium Macarius urbis Episcopus suggestit, iussitque ordine singulas morientis fortè tunc mulieri imponi. Pergebat illa ad primæ contactum mori, itemque ad secundæ, ad tertix denique incolumis revixit. Huic Helena templum struere dignum magnificentia suâ, crucemque, hoc est aurum, argento includere, partem quoque unâ cum auctario (clavis eiusdem)

ad

ad filium Imp. transmittere, regium utique donum. Agnovit ille signa victoriarum suarum, & summè veneratus toto imperio edixit, ne, quæ tel-
fera salutis foret omnibus, posthac improborum foret supplicium. Clavorum altero diadematis frontem, altero frenos Imperatorios ornavit, certus majores nobilioresque uniones neque Indiam posse submittere. *Ex Brev.*

Quisquis desiderat ab omni vinculo maledictionis absolvi, & plenam novæ gratiæ benedictionem consequi, Crucem diligat, ex qua omnis plenitudo benedictionis emanat; per Crucem se Dei mandatis asringat; per Crucem effrenis Carnis incentiva cohibeat. S. P. Dam. de Invent. Cruc.

S. FLORIANVS M. 4. Maij.

FLORIANVM, quem adversus ignium injurias patronum invocamus, aquæ ad Superos trans-
miserunt. Diocletiano Cæsare, in Norico Ripario Tribunus militaris agebat, cum institutâ de Christianis quæstione, nomen suum ultro detulit. Aquilinus loci præfæctus fustuario primam ejus constantiam tentavit; deinde ubi Christi nomen extundi ei posse desperavit, in Anasium flumen præcipitem egit. Impii mandati obedientiam carnis repentinâ cæcitate luit. Corpus exanime ap-
pullum in scopulos aquila tutata est, Iovis olim, nunc FLORIANI satelles. Ipse Valeriam religio-
sam feminam ad justa persolvenda corpori suo excitavit, & pietati mercedem persolvit, salu-
brium aquarum scaturigine, quas agris bibisse profuit. Igne periclitantibus propitium esse pri-
mus omnium carbonarius experimento didicit;

suis, quas ipse sufflaverat, involutus flammis FLORIANVM appellavit, & integro corpore à rogo emerfit. Beneficium luculentius fuit, quàm ut illud obscurare invidia vel oblivio possit. Inde posteris quoque mos traditus est FLORIANI imaginem cum urnâ aquariâ in fronte ædium dedicandi. Vos illam, ô juvenes, etiam animis tutelam adsciscite, adversus multò tristiora incendia, quibus libido faces subdit, & perenne pabulum omnes corporis sensus subvehunt. Lingua, manus, aures, oculi, fatendum est, incendiarii sunt animæ.
Ex Surio.

O Ignis infernalis luxuria, cujus materia gula, cujus flamma superbia, cujus scintilla prava colloquia, cujus fumus insania, cujus cinis immunditia, cujus finis gehenna. S. Hieron. in Ep.

S. PELAGIA V. & M. 4. Maij

PELAGIUM Tharsensem Diocletiani Deique filius sponsam ambierunt, illi corporis, hic animi pulchritudine captus. Respuit mortalem proci Virgo, & cæleste conjugium præoptavit. Paranympus Clino fuit Episcopus, quem divinitus sibi ostensum inter montium latebras reperit, ubi edocta est, qualis dos afferenda ad sponsum esset. Ea uno verbo innocentia appellatur, quam beati Genii domum PELAGIÆ tulere, cum lustrico fonte, qui ad Clinonis preces è ripe profuxit, tingeretur. Augusta prætercâ Virgo duplici diademate cincta, ut vel hinc terrarum Cælique Dominam intelligas, palàm visendam se dedit, velut sanctorum sponsalium Antistes. Non fuit deinde difficile PELAGIÆ hoc virginali mundo exultare.
 bom-

bombycum fila contemnere. Nimirum non Cæsaris sed Numinis oculis se compsit, cui in sponsâ cilicium præ purpurâ placet. Sed neque rivalem diu sustinuit Christus; hunc enim antelatum sibi indignatus Cæsaris filius, versusque ex amore in furorem, gladio pectus transfixit. Diocletianus tamen filium ulturus non fuerat, si Pelagiâ amorem à Christo ad se transtulisset. Abhorentem ab eâ conditionem novus Phalaris bovi æreo candenti includit, in quo illa, amore veriùs, quàm igne liquefacta est. Exuvias corporis in Linatum montem projectas quatuor leones tutati sunt; Clino in urnam composuit, & monti congregationis nomen indidit. Vos Sædales, qui tituli iure reliquiarum hæredes estis, quod in Pelagiâ pulcherrimum fuit, innocentie vestem, primo loco votoque pascite.

Ex Metaphrast.

Si luxuriâ flamma in ossibus aestuat, protinus illam memoria æterni ignis extinguat: si callidus insidiator lubricam carnis speciem objicit, illico mens ad mortuorum sepulchra oculum dirigat, & quid illic suave tactu, quid delectabile visu reperiat, solerter attendat. S. Pet. Dam. op. 7. cap. 23.

S. MONICA VIDVA 4. Maij-

HÆc est illa MONICA, quæ Augustinum bis genuit, orbi primùm, deinde celo, secundo quàm primo partu felicior, dum filio pietatem, alteram hominis animam, quam cum lacte instillare non potuit, plorando infudit. Hæresi Manichæâ mortalissimâ humani generis peste perierat Augustinus; mater sic mortuo affundere lacrymas non antè deficiit, quàm Episcopi oraculo recreata est spondentis: *Fieri non posse, ut filius istarum lacryma-*

*erymarum periret. Vini nimirum faciebat Deo (ut
 Augustinus postea jam renatus loquebatur) cor
 contritum & humiliatum viduae casta ac sobria,
 petentisq; ab eo non aurum & argentum, sed salutem
 animae filij sui. Cujus illud primum indicium fuit,
 quod Ambrosio acquiesceret, & destillante ab illius
 viro ore ambrosiam pasceretur, quem proinde non im-
 merito ut Angelum Dei Monica diligebat; quan-
 do verè idem est boni præceptoris, quod Angeli
 officium, etsi non eadem utriusque dignatio impen-
 ditur. Compos tandem facta voti sui, & Augustino
 in tantas succrescente spes, negavit longiore sibi via
 opus esse, desiderium cæli ad Ostia Tiberina filio
 professa, cum diceret: *Fili, quantum ad me attinet,
 nullam re jam delector in hac vita: immorari cupie-
 bam, ut te Catholicum viderem, &c.* Neque multo
 post terris excessit, hoc unum precata à filiis, ut ad
 Domini altare sui meminissent. Nos illam suspiriis
 repetimus normam & exemplar matrum omnium;
 nam hodie pleræque non pereuntibus filiis, sed ad
 Deum abeuntibus lacrymantur, eosque diligendo
 occidunt. *Ex operib. S. August.**

*Primus gradus pietatis est iste, ut quos auctores ti-
 bi voluit esse Deus, honores obsequiis, abstinere, con-
 zumeliis: sed nec vultu laudanda est pietas parentum;
 meretur cacitatis subire supplicium, qui parentum
 vultus torvo vultu despexerit. S. Hieronym.*

CONVERSIO S. AVGVSTINI. 5. Maij.

Hoc die Monica lacrymæ AVGVSTINVM orbi
 secundum pepererunt; nam hoc Manichæo-
 rum erroribus se demum expedit. Ad id pluri-
 mum, ut dixeramus, momenti mater attulit, que
 filium

filium pessimum euntem ex Africâ in Italiam usque
 secuta lacrymis, pro ejus salute tantum non ex-
 culavit sese. Monstravit certè parentibus, quam
 parum sit filium mundo peperisse; nisi in spem cæli
 educetur. Iam duo illi ex Imperatoris aulâ, qui le-
 stâ Magni Antonii vitâ, nuntium mundo remise-
 rant, tantum apud AUGUSTINUM potuerunt, ut ex-
 clamaret: *Quid hoc? quid audisti? surgunt indocti
 & calum rapiunt: & nos cum doctrinis nostris volu-
 ramur in carne & sanguine?* Sub hæc luctanti cum
 animo suo in conspectum se castitas dedit, ingentè
 omnium ordinum ac ætatum coronâ cincta, digito-
 que nunc senes aut viros, nunc pueros aut puellas
 signans, *Et tu, aiebat, non poteris quod isti aut isti est
 mox è cælo etiam vox istiusmodi allapsa: Tolle lege.
 Sustulit ille, legitque: non in comessationibus & e-
 brietatibus, non in cubilibus & impudicitis, non in
 contentione & amulatione: sed induimini IESUM
 CHRISTUM.* Legit inquam hæc, & ex Manichæo
 Catholicus, ex Rhetore Ecclesiæ Doctor, ex mun-
 di amatore summo summus contemptor evasit. At
 nos qui eadem & audimus & legimus, moras moris
 nequimus, dicitque è cælo nobis ipse Divus, quæ sibi
 olim dicebat: *An quia præcesserunt, pudet sequi? &
 non pudet nec saltem sequi? Ex ipsius D. August.*
Confess.

*Si aurum tibi offeram, non mihi dicis: Cras ve-
 niam; sed jam exigo; nemo differt, nemo excusat.
 Redemptio anima promittitur. & nemo festinat. S.
 Amb. in serm. de Iejun. & Eleemos.*

S. ANGELVS CARMELITA. 5. Maii.

Rosam è spinis habe, ANGELVM, inquam, è
 parente utroque Iudæo Ierosolymis natum.

Sed

Sed quid dico? ipsæ hæ spinæ in rosas abierunt, cum Cæli REGINA Magistræ his in fide se præbuit, geminamque illis prolem Ioannem Patriarcham, ANGELVMque nostrum Martyrem est vaticinata. Ergò cum ad templum Christianorum se recepissent, ibique in sublimi hostiâ talem Christum, qualis olim à cruce pendeat, non dubiis jam oculis vidissent, Christo geniti Ioannem primum, tum ANGELVM genuerunt. Hic altioris vitæ rudimenta in monte posuit Carmelo, qui & nomen illi dedit. Abhinc in seipsum primò, deinde in cremum descendit, ubi cum solum se crederet, adesse sibi vidit IESVM, multo maximo SS. agmine stipatum, & jubentem, victorias suas Alexandriam ferret, inde ad palmam in Siciliam contenderet. Huc priusquam Româ iret, DD. Franciscum & Dominicum felici pede offendit. Nam Franciscus repentè plenus Numine fatidico ad pedes ANGELI accidit, osculoque his fixo, martyrem voce gratulabundâ salutarit. Sed & huic vati suo vatem fuisse ajunt, & jam tum cæli nomine promississe Francisco illa vulnera honestissima, alterum haud dubiè nec minùs nobile martyrium. Cæterùm in Siciliam appulsus, cum Berengarium Comitem incestâ cum sorore consuetudine multis jam annis infamem clam primò; tum palàm castigasset, immisâ hæreticorum manu, in ipso templo, plura vulnera pro concione interque hæc lechale accepit. Atque ex hoc paulò post mortuus, ad cognomines abiit ANGELVS. Ex Brev. 13. tom. Ann. Eccl. & Ferr.

Quid ultra debuit facere Christus & non fecit? Cujus vel saxæ pectus tanta & talis, à tanto & tali collata multitudo beneficiorum non emolliat? quid-
quid

quid igitur es, quidquid potes, debes creanti, redimēti, vocanti. S. Bern. super illud, Regnum Dei, &c.

S. IVTTA VIDVA. 5. Maij.

QUI IVTTIAM légis, legentem lege. Nam & illa à teneris vitas legere Divorum gaudebat; sed & quod pauci facimus, facere gaudebat, quæ legerat. Nubilem jam & fugam è mundo meditantem, nuptiæ illustres implicarunt, neque tamen manus virtuti ligarunt. Mundum omnem muliebrem, quem à parentibus & ipsis illustribus nobilissimum acceperat, ad vestienda ornandaque menducabula omnè contulit, rectè non pulchrius micare gemmas & uniones rata, quàm in pauperis Christi centonibus. Iamque eò devenerat, ut decoctâ ingenti dote, necessaria ad vitam mendicare ipsa non sine risu improborum cogeretur. Sed laudavit Christus hanc prodigalitatē conspicuus, & iterum ditavit illis verbis: *Omnia mea tua sunt, & tua mea.* Enimverò tam opulentam se ubi circumspexit IVTTA, effusior etiam dehinc vixit. Neque tamen redigi ad incitas potuit liberalis dextera. Iterum Christus illi visus potestatem fecit ex divite cordis sui ærario quas luberet opes depromendi. Illa Sapientiæ sanctioris thesauros deprompsit, ut jam sine alio Doctore arcana fidei calleret, & in ipsa adita sanctissimæ Triadis mulier se penetraret. Nimirum neque jam supremum ægram à Christo ad notas delicias invitata miror, neque dubito animum membris solutum rectâ in caelos abiisse, cum versus hos in aërem abiisse inter preces, etiam cum corporis pondere legam. Ex

Exov. tom. 13. Ann. Eccl.

*Suscipiat fidelis anima Auctoris sui atque Rectoris
immar-*

*immarcessibilem charitatem totamque se ejus sub-
jiciat voluntati, in ejus operibus atque judiciis
nihil vacat à veritate Iustitia, nihil à meseratione
Clementia.* S. Leo serm. de Iejun.

S. IOANNES DAMASCENSUS. 6. Maij.

ETiam hic IOANNES, cui à patriâ DAMASCENO
nomen fecit, inter VIRGINIS cultores in pau-
cis est numerandus. Cùm enim Sarracenorum Du-
ci à consiliis esset, calamum interim in Leonem
sacrarum imaginum hostem strinxit, pulchrum
existimans, pro MATRIS capite manum suam ob-
jicere. Nam cùm literas commentus impius esset
Imperator velut ab ipso IOANNES scriptas, quibus
Damascum prodere cogita ret, easque Sarraceno
transmisisset, dextram hic scilicet detruncavit in-
nocenti. Sed precanti & ante icona DEIPARAE fa-
miliarius querenti, quò ad pugnandù pro ipsius
& Filii honore inermis jam esset, ecce tibi auxilia-
tricem manum VIRGO porrigens, dextram inte-
gerimam restituit, relictâ solum in miraculi vesti-
gium lineâ rubente, quam rectius armillam nos
dicemus. Hinc IOANNES sapientiæ sanctioris ru-
dimenta inter Anachoretas discere aggressus, ma-
gnos brevi progressus fecit. Fiscellas enim in patriâ
jussus vendere, risui scilicet fuit, qui nuper om-
nium admirationi erat. Iam sordes omnes in co-
nubio illâ, illâ non tam suâ quàm VIRGINIS manu
jussus purgare, non dubitavit imperio obsequi.
Quare manum tam nobili victoriâ splendidam
calamo denuò ipsa cæli Imperatrix MARIA arma-
vit, scripsitque illa quæ hodieque orbis omnis
miratur. Sed nimirum quæ reddidit, etiam rexit
dexteram, *Ex Io. Patri. Hier.*

Nostrato

Nostram memoriam repositurum Deipare faciamus. Hoc verò quomodo erit? Ea fuit Virgo, & a-matrix Virginum: Si ergo cum corpore mentē quoque castam habuerimus, inhabitantem ejus gratiam possidebimus. S. Io. Damasc. serm. de Aff. B. M. V.

S. FLAVIA DOMITILLA V. & M.

7. Maij.

A Dornabat in centesimum CHRISTI annum FLAVIA Aurelio desponsa nuptias, & ad nuptias sese imprimis: cum Nereus & Archilleus, qui à cubiculis illi erant, sollicitam moverunt, ut eam in comendo curam cælo impenderet, ita fore, uti sponsum CHRISTVM nancisceretur. Audiit illa tam salubria monentes, repudiatoque mortali sponso, immortali nubentem. Clemens Pont. Max. ex more Christiano, flammeo involvit. Consilium hoc optimum etiam ipsis auctoribus fuit. Nam duo egregii illi Paranymphe mox Martyres coronam primi nuptialem abstulerunt; ac FLAVIA in exilium missa, dura atque aspera multa perpessa est. Post cum Theodoram atque Euphrosynam, que ad Aurelii amores iterum illam abstrahere nitentur, in suam etiam sententiam pertraxisset, & ipse Aurelius dum choreas duceret, subito fato corruens, mortuales fecisset, quas nuptiales putaverat; irā ardens hujus germanus Luxerius, edibus, in quibus DOMITILLA cum geminis, quas memoravimus, Virginibus agebat, ignem subjecit. Sed nempe tam sanctis nuptiis ille sic tædas præluxit; sponfarum verò posttridie corpora, ut à Cupidinis, sic à tyranni etiam ignibus integra fuerunt, & à tam sanctis flammarum spoliis hodie Illuacum Germaniæ civitas splendet. Ex Surio.

Despiciem.

Despiciendus à nobis hic mundus fuerat, etiam si rebus prosperis demulceret animum. At postquam tot flagellis premitur, tot nobis quotidie dolores ingeminat, quid nobis aliud, quàm, ne diligatur, clamat? S. Greg. l. 3. Dial.

S. AMATVS CONF. 8. Maij

AMATO Saludecium patria fuit. Parentibus in tenerâ ætate amissis, multa tulit, fecitque puer & adolescens, etiam viris imitanda. Amor castitatis prima illi bella excitavit, feminâ clasticum cantante, proprio sexûs sui genio. Ea fratri AMATI nupta, filiam, quam priore conjugio tulerat, cum AMATO sponsam obruderet, repulsam ultimis odiis ulta est, quibus etiam fratres collisi sunt, exiguo tamen AMATI incommodo, deputantibus in lucro, si virtutis causâ nomen suum amitteret, fieretque exosus. Numinis tamen benevolentiam omnibus officiis captavit, in pauperes tam prodigus, nihil ut sibi relinqueret, sed locatâ promiscuè operâ, famem sustentaret: in emaciato nihilominus corpore flagro ferreo non modò memoriam sed imaginem Christi patientis renovabat; hoc quoque illius affectus, ut pro malefano habitus publica civium suorum fabula fieret. Sed despectum orbi cælum ad se rapuit, tam familiariter quidem, ut inter castas preces evolantem ad Superos animum etiam corpus sequeretur. Crescentem eo miraculo AMATI famam frater fœdè crimine sugillavit, stupri commercium ei cum Clarâ sorore Deo sacratâ affingere ausus. Sed ambulatam in jus sol absolvit abollam eius intercipientem, suisque radiis sustentans. Iisdem illustrata AMATI est sanctitas, sed ille proditorem suum

suum fugiens, inter sacras peregrinationes consenuit, in hospitali denique pauperum domo, quam suis impensis crexerat, mortuus. Corpus nondum extabuit, suaque integritate fratris calumniam etiam in tumulto refutat. *Ex Phil. Ferrar.*

Qui orationi vacare desiderat, suasque postulationes offerre altissimo, sic se componat intus coram oculis Domini, ut non minus ipse, quam ejus acceptabilis fiat deprecatio. Non placet Deo orationis sacrificium, nisi placeat prius ipse, qui offert. B. Laurent. Iustinian. Fascisc. Amoris cap. 15.

S. GREGORIVS NAZIANZENSIS.

9. Maij,

GREGORIVS à patriâ NAZIANZENSIS, ab eruditione postea THEOLOGVS dictus, cum studiorum causâ Athenas peteret, gravi tempestate jactatus, proximè ultimum vitæ discrimen fuit. Quis credat? quò felicitatis venti secundi nunquam tulissent, adversi tulerunt. Cum enim voluisset, si ex his undis emergeret, sanctioribus Baptistini aquis caput mersurum, & vitam inter Religiosos acturum, illico cælum arripit, & damnatus voti GREGORIVS navim non tam ad terram, quam ad cælum appulit. Porrò Athenis commoranti uno eodemq; tempore & castitas & sapientia visendam se dederunt, & amanti ambæ lubentes nupserunt, puto ut arguerent juventutem nostram, quæ sine animi puritate sapientiam ducere nec quicquam allaborat. Exinde ut in studiis, & legibus monachorum condendis, ita etiam in bello contra Arianos Magno Basilio socius fuit, ausus in ipsum Iulianum, in quo adolescente etiamnum Athenis tyrannum latere edixerat, palam & scribere,

scribere, & dicere, scvientis vulgi & saxa in se
conjicientis clamores velut plausum accipiens.
Sed & Pontifex jam Byzantius ficario, ab hære-
ticis in necem suam subornato, facilis veniam de-
dit: post tamen gravibus iterum seditionum flu-
ctibus agitatus, missâ urbe ac insulâ, in villulâ
patriâ malaciam, in morte denique anno CCC.
LXXXIX. portû reperit. Ex Greg. Presb. apud Syr.

*Cordis contritio optimum est ad percipiendam
munditiâ medicamentum. Mox ut germinare in-
choaverint sædâ cogitationes, compunctionis gladio
interimat ipsas, qui cordis sui Christum cupit ha-
bere possessorem. S. Laur. l. de cast. Connub. c. 13.*

SS. GLYCERIA & LAODICIUS MM.

10. Maij.

GLYCERIA Macarii III. Consulis F. sexûs sui
miraculum, utriusque exemplum, Antonini
imperio Trajanopoli & Heracleæ triumphavit.
Lampodophoria celebrantibus impiis, ipsa fron-
tem cruce insignita in publicum prodit, nega-
vitque aliâ lampade sibi opus esse, cum crucis ra-
dios nec ipse quidem Iupiter marmoreis oculis
laturus sit. Fecit dictis fidem comminuta extem-
plò statua, neque ad vindicandam injuriam satis
potens, cum frustillatim in GLYCERIAM jactate-
tur, trepidantibus fragmentis munitam cruce He-
roidem contingere. Ferocior tamen Iove suo Sa-
binus præses fuit; & è comâ pendulam lancerari
ungulis jussit, temperante cruciatus Angelo, &
sua in carnifices tormenta regerente: qui deinde
etiam in carcerem abreptæ compedes dempsit,
mensam epulis instruxit, fornacis incendium ex-
tinxit, detractam capiti cuté restituit; quam cum

LAODI-

LAODICVS carceris custos iterum tribunali sistendam non agnosceret, ejusque fugam luere ferro pararet, revocatum à scelere GLYCERIA Christo asseruit, sponte deinde manus pedesque iis vinculis astringentem, quæ virgo tulerat. Et ille quidem securi addictus ad cælum per compendium abiit. GLYCERIA, Diis hominibusque victis, etiam belluas triumphavit. Stetit inter leones agna, neque exhorruit contubernium. Ipsi ad eò feris tradidit mores suos, & genuinam rabiem cicuravit; vix cum voce de cælo lapsa excedere circo victrix juberetur, morsuunculam à leonâ impetravit, quæ animæ viam faceret. E corpore olenti fluxit, ne athleticis pro innocentia pugnaturis ceroma deesset. *Ex Surio.*

Spiritus subjectam carnem disciplina freno coercat, & ad supernam Hierusalem quotidie ferventis desiderii gradibus festinet. Promissa castitati premia incessanter aspiciat, quorum dulcedine provocatus; quidquid versutiâ callidi insidiatoris opponitur, libero fidei pede transcendat. S. Pet. Dam. ep. 7. c. 24.

S. GANGVLPHVS C. 11. Maij.

GANGVLPHO Dynastæ Burgundo corporis, quæque fortunæ propriè imputamus, bonis felicissimo, nihilominus cum malorum omnium extremo malâ uxore conflictandum fuit. Ea præter ceteram morum perversitatem etiam foedis amoribus indulsit, quos denique fons prodidit, & hoc & aliis prodigiis illustris. GANGVLPHO in Campaniâ prædenti simplicissima ad speciem questio excidit, quanti fontanam, cui assidebat, hospes æstimaret; sibi enim opidò allubescere, hospes delirium interpretatus, pretium tantum statuit.

statuit. GANGVLPHVS aquam, quanti indicata erat, emit, & se dat in viam; fons, inaudito miraculo, eum sequitur, & Varenis, ubi domicilium habebat, novo ortu erumpit, serò jam damnante mercimonium suum Campano. Ex hoc ergo fonte calculum levare GANGVLPHVS uxorem iussit, absolurus eam, si id impune fecisset. Accipit conditionem cum risu adultera; sed brachium velut ex Vulcani ollâ fœdè ustulatum retulit; nullo tamen, præter divortium, incommodo affecta, ad ingenium rediit, & denique adulterio paricidium conjunxit. Id ubi amator illius (pro pudor! Clericus erat) perpetratum ad prostibulum retulit, infelicem animam cum alvo deiecit. GANGVLPHVM miracula divis exæquarunt; quæ cum adultera traduceret, infami per omnem vitam supplicio est exercita, quod prodere verecundiores, quàm illa fuit, literæ erubescunt, *Ex Surio.*

Mentiri & jurare lingua tua prorsus ignoret, tantusque in te sit veri amor, ut quidquid dixeris juratum putes. De quo Salvator ad discipulos ait. Non jurate omnino: Sit autem sermo vester, Est Est, Non Non; quod autem his abundantius est, a malo est. S. Hieron. ep. 14.

Non omnes serò sapere Phryges, PANCRATIVS ipse quoque Phryx ostendet. Quatuordecim non amplius natus annos vitâ quàm Christum maluit perdere, quæ quidem summa est sapientia. Principe familia, Cledonio patre ortus, eoque mortuo, Dionysio patruo in tutelam commendatus Romam cum eo commigravit, quo tempore Diocletianus, Christiani sanguinis gut-

ges, totius Imperii viribus ad excindendam innocentiam abutebatur, commodum accidit, ut in eadem regione urbis Romanus Pontifex latitaret, in qua PANCRAIIVS domicilium collocarat, nimirum ut dignissimâ manu hoc lilium Numini consecraretur: cuius impulsu PANCRAIIVS ultro cum patruo illis ab eo tingi aquis petiit, quibus omnes cæli flores rigantur. Voto potitus tam suavem pietatis halare odorem cœpit, ut venaticos Diocletiani canes, omnia Sanctorum vestigia odorantes, non potuerit latere. Raptus ad tribunal quantumvis sanguinarios Cæsaris oculos rapuit, qui tamen præter oris formam nihil intuebatur. Ergo blanditias primùm admovit, infantulum appellitans, & filii nomen offerens, si se patrem, & Iovem habere Deum voluisset. Vtrumque contempsit, & Iovem quidem generosissimè, negans tam puerum esse se, ut adulterum, & sororis suæ maritum sibi putet adorandum. Diocletianus ne plura audiret æquè erubescenda, iussit hunc omnis elegantix flores demeti, cuius sanguine utinam Mariani rigentur horti; ò quales nascuntur Narcissi! Ex Surio & Brev. Rom.

Qui differt in futuram & forsitan non futuram ætatem suam vitam corrigere, certum bonum dimittit procul dubio; & contemnendo, quod perdit, probat se non amare, quod expectat, & meretur non accipere. S. Anselm. ep. I.

S. EPIPHANIVS EP. 12. Maij.

I Vvat suavitatem divinæ circa teneram ætatem providentiæ in EPIPHANIO agnoscere. Is Phœnix gente, sectâ Iudæus, patrem decennis amisit. Accedente ad orbitatem egestate, equum indom-

mitum

nitum à matre iussus vendere, vitium ejus clam
 non habuit; donatus ob candorē liberaliter etiam
 in Christianum incidit Cleobium nomine, ejus
 aspectu efferatus equus EPIPHANIVM excussit, fe-
 lici casu; Cleobius enim, invocato Christi nomi-
 ne, afflictum erexit, calcitronem occidit: ea pri-
 ma scintilla pectori incidit IESV olim amore at-
 suro; sed nimitum eam facile Tryphon suffocasset
 Hebræorum antesignanus, qui EPIPHANIO ad-
 optato, eundem sibi generum desponderat, agrē
 ex his pedicis extricandum, nisi eas Tryphonis &
 filix mors incidisset. Commodum deinde equi-
 tanti Lucianus Monachus se obtulit, qui ad pau-
 peris preces, veste se exspolians, extemplō togam
 puram è cælo accipit. Et causa EPIPHANIO fuit,
 ut se homini imbuendum permitteret, Numine
 tam propitio, ut Episcopus ad lustricum fontem
 properantis vultum radiare, coronamque muni-
 nere capiti cerneret. Latis initiis vita omnis con-
 sentanea fuit. Famem, sitim, morbos, demones,
 mortem, cæteraque orbis mala nemo eo potentius
 coercuit. Hæreses pestem his omnibus capitalio-
 rem stilo confixit. Miretur viventis miracula ju-
 ventus, unum modò, quod jam exanimis edidit,
 imiteretur. Improbum hominem, nudum corpus in-
 spicere tentantem, calce à se repulit, verecundix
 etiam post mortem retinens, quæ hodie ferè om-
 nium virtutum prima moritur. Ex Metaphr.

*Aversum ab omni voluptate mundi oportet esse
 animum, nunquam desinente corpus vitillare noxiis
 illecebris, quas experimento constat appropinquantis
 demonis esse ante-ambulones, quos tamen, si mentis
 sobria Dei memoriam nunquam deposuerit, nullo
 negotio prosternemus. Ex Testamento S. Epiphan.
 S. ALE.*

S. ALEXANDER M. 13. Maij.

NOS, quâ te voce possumus, Christiane miles
 excitamus; ALEXANDRVM enim ad certamen
 profide subeundum Angelus animavit, & adver-
 sus Maximiani tormenta invictum præstitit. Sed
 & Pæmenia mater raro in feminâ exemplo, cæle-
 sti hortatori succinuit, ex Italiâ in Thraciam ab-
 ducti, & iter omne suo sanguine nobilitantis filii
 comes. Præconio illius ad illustriora passim tribu-
 nalia Christum prædicantis, quidquid inter Ita-
 liam Asiamque interest, revixit, & relanguescen-
 tes Christianorum animos fortissimi juvenis san-
 guis ad pares ausus accendit. Diu puichrius homi-
 nibus Angelisque spectaculum præbitum non
 fuerat, neque contineri vel hivel illi potuere
 quin identidem applauderent certanti. Omnia
 passim, quæ Tiberiano Præsidi furoris ingenium
 dicebat, caput à Cælestino carnifice abscissum
 est, sed ferrum stringere non antè auso, quam
 Angeli beati Martyris satellites, ipsomet depre-
 cante; paulò longiùs ab ejus latere secederent.
 Corpus in flumen projectum canes extraxere; binè
 ex iis matris obviâ progressi nobilis thesauri in-
 dicium fecerunt. Functam ultimo pietatis officio
 de celo filius est allocutus paratæ mercedis spon-
 sor. Dolendum ALEXANDRI hujus verè magni
 virtutibus parem scriptorem non obtigisse, sed
 illud ampliùs, tam paucos habere imitatores. *Ex*
Metaphr.

*Cùm fallax hujus mundi felicitas tot calamitati-
 bus sit obnoxia, cùm potètia tēporalis tot casibus
 variâda subjaceat, & rerū ordo sese velut scenæ ver-
 tiginis alternitate cōfundat, quis sana mētis à rebus
 tam stri-*

frivolis tamque fugacibus animum non avertat.
Pct. Dam. lib. 7. ep. 5.

S. IOANNES SILENTIARIUS. 13. Maj.

Diceret idem jam esse Ioannem & MARIAM amatorem. Certè talis ille fuit IOANNES, qui à taciturnitate nomen habet. Etenim magnarum opum hæres earum hæredum esse MARIAM vivus voluit, nobilissimo in ejus honorem templo extracto; ipse vitam cum aliis DEO DEIQUE MATRI devotam egit, tantâ animi integritate, ut nudum, quoad vixit, numquam se aspexerit, vel hâc unâ sanè verecundiâ VIRGINI charus. Ad insulam subinde omnium votis præterquam suis vocatus, Hierosolymam abiit: ibi cum stellam cruce insignem vidisset, audissetque vocem, quâ præcuntem sequi juebatur, memor quàm bona dux Stella jam olim fuisset, extemplò in viam se dedit. Nec aberravit profectò, nam rectâ in cœnobium amplissimum venit, in eoque VII. annos; in spelæo deinde IX. alios silentio traduxit. Hinc egressus & viarum anfractibus implicitus, à Cælitibus eò iterum reportatus, & contra incursiones Saracenorum à leone est defensus. Tandem ad cœnobium reversus, & post multos annos ab Angelo proditus, Caryotam in petram abjecit. Et ecce continuo hæc simul radices simul germen agere, tum frondes totâ ædiculâ explicare, & post tertium denique diem fructum ferre. Abiit deinde IOANNES ex humanis anno M. LVIII. ætatis C. IX. vir qui vel tacendo meruit, ut omnis de illo ætas loquatur. *Ex Metaphr.*

Loguere sanè, si quid silentio melius & excellentius habes; at ubi silere præstat, quàm loqui. silentio ac quies-

*quiesce. Nosti enim laudatum illud, ordinem labijs
constituere, atque alia dicere, alia audire.* S. Greg.
Naz. S. Moder. in disp. servan.

S. PACHOMIVS ABB. 14. Maii.

Dabit Christianus adolescens victas Stygi ma-
nus? cùm PACHOMIVS nondum Christianus
demonibus fuerit formidini, ut præsentè eo vo-
cem mittere non sint ausi, obstupescit indole ad-
nutum Numinis apertâ: cujus notitiam simul at-
que hausit, continuo carni bellum indixit, quam
ut generosius sperneret, cælesti ambrosiâ, quâ
Christo nomen dedit nocte, est passus. Monasti-
ces Tyrocinio posito, jussus est divinitus cœtus
cogere ex formulâ, quam exarâtam ab Angelo
accepit, erudiendos. Quos inter celeberrima
Theodori est memoria, qui clarâ stirpe genitus,
totâ in epulas effusâ domo, hâc cogitatione ictus
est, mundi fabularum quàm tristis sit catastrophe,
& cùm personatis gaudiis larva detrahitur, quàm
non juverit ad tempus insanisse. Secutæ sunt la-
crymæ, quas mater conata abstergere, ne fugæ
quidem consilium filio eripere potuit. Quin adeò
cùm diu perquisitum delitescere apud PACHO-
MIVM inaudisset, armata Episcoporum Epistolis
irrupit in dicata sancto illius otio nemora, & ad
suas admitti delicias propè cum convitio postula-
vit. PACHOMIVS Theodoro copiâ facit salutandæ
matris, quâ se ille usurum negavit, ni spondidisset
PACHOMIVS, eum sibi congressum olim fraudi
non fore: quam in rem cautus senex fidem dare non
sustinuit. Priusquam quieti se daret, fessa diurno
labore membra sigillatim solabatur; quantillum
enim superesse jamjam in beatitatis rosa collocan-
dis

dis? Quid ad hæc suaviludii nostri, qui nunquam in Dei causâ se meminere fatigatos? Ex *Metaphr.*

Si aterna bona sub aspectum caderent, itemque supplicia veritatis agnita desertoribus parata, nullius alterius rei desiderium teneret jam terra sublimiores, & prateriti temporis acta recolentes cum lacrymis, donec Dei gratia caelesti nos sponso jungeret.
Ex dictis S. Pachomij.

S. BONIFACIUS EP. 14. Maii.

PUlchrè BONIFACIUS omnes nominis sui nueros implevit, puer jam multorum pater, nunc sine prætectâ, nunc etiam sine interulâ ad matris sinum redux, & verò jactabundus etiam, quoddam exiguis panniculis totum CHRISTVM potuisset tegere. Furtum tamen jam tum vel maxime damnavit, eo que vulpes, quæ subducere matri gallinas amabat, ad precantis pedes redire coacta, & rapta reddidit, & facinus morte spontè luit. Iam domi sive messem sive vindemiam habere illi cum libuit, licuit. Inde cum ditiores annonam flagellarent, matris omne frumentum in pauperes sparsit. Sed sementem hoc erat facere. Nam cum mater irasceretur tam prodigo, ad ejus preces subita seges totum horreum complevit. Sub hæc cum spem vindemiæ ditioris grando dejecisset, Antistes jam Ferentinus paxillum vini, quod legerat, in omnes testas, ac dolia, divisit, precando deinde tantum non exundare fecit. Certè vasculum mero plenum Gothi duo ex itinere accepisse se putaverant cœnæ fortè unius illecebram. Sed nimum cellam illi promptuariam circumferabant, non minus etiam, cum viam relegissent, divitem. Fuit cum bene egenis facturus ipse egeret, & duodecim aureos, nepotis peculium, prodigeret. Verum cum

cùm ei nepos vehementius succenseret, ab imagine DEIPARÆ totidem alios tulit. Receptit itaque suum nepos, plus utriusque accepturus, si fœnori mortuam dedisset. *Ex Dial. S. Greg.*

Magnus res homo, & pretiosa vir misericors. Hæc major gratia, quàm mortuos resuscitare: multo namque majus est, esurientem pascere Christum, quàm in nomine IESU mortuos suscitare; nam illic tu de Christo bene mereris; hæc autem ipse de te. S. Chryf. hom. 36. ad Pop.

S. PONTIVS M. 14. Maij.

PONTIVM vides, cuius operâ factum est, ne millesimus Romanæ urbis annus dæmonibus consecraretur; quod futurum iidem, PONTIO adhuc matris ventre abdito, permisso Numinis, agnoverunt. Iulia, id mulieri nomen fuit, Marcæ senatoris Rom. uxor, eo gravida, delubrum subiebat, cum repente Flamen furis incitatus, conceptâ mitrâ, hostem Deorum adesse exclamavit, uterum detestans in perniciem Iovis fœcundum. Iulia vaticinatione percussa, fœtum nequidquam depellere abortu institit, nato etiam viam allatura, nisi pater vetuisset; utiq; enim Diis ad unum puerum perdendum satis fore virium. Contigit deinde, PONTIVM, audito Christianorum carmine, quo Deorum vanitas iridebatur, Religionis amore capi; haustam etiam patri instillavit, purgataque à Deorum larvis domo, primum id formidatæ à dæmonibus indolis specimen dedit. Patris mortui dignitate aditâ, Philippis Imp. familiari usu conjunctus est, qui cum in millesimum urbis annum sacrificium Diis pararent, ab ea mente PONTIVORATIONE deducti, Christo nomina dederunt, eusq; Numiæ Romanum Imp. dedicarunt, Valeria-

no & Galieno imperantibus, accusatus impietatis PONTIVS, & equuleo impositus, machinam precibus rupit. Vrsos in se incitatos cicuravit, rogam extinxit, gladio denique cervices subjecit, usitatis Sanctorum modestiâ, quorum plerique capite imminuti sunt, superbis puto instituendis hac potissimum parte indomitis. *Ex Suvio.*

*Cum homines quotidie immaturo preventir apian-
tur interitu, quid restat, nisi ut hoc brevi puncto,
quo vivimus, lapsura quæque velut jam lapsa despi-
cere, & ad ea, qua permanent, pleno fervida mentis
studeamus desiderio festinare? S. Petr. Dam. op. 13.
cap. 13.*

SS. VICTOR & CORONA MM.

14. Maij.

A Vspiciatissima nomina suosque triumphos lo-
quentia, VICTOREM & CORONAM da-
mus. Qui tamen fortitò hæc accipis, laboriosa fe-
licitatis omen accipere te memento; nam cum Vi-
ctore quis Hercules se componat? Age numero-
sus Magni Herois labores. I. Digitos articulatum
elidendos sine gemitu præbuit. II. In Fornace ac-
censâ triduum desedit. III. Carnes veneno adipa-
tas concoxit. IV. Nervos distendi, solvi que com-
pagem corporis ridens tulit. V. Oleum fervens
eodem quo gelidam vultu hausit. VI. Suspen-
sus facibus ardentibus ustulatus est. VIII. Ven-
num aceto temperatû pro melle bibit. VIII. Con-
figendam utriusque; oculi pupillam obtulit. IX. Pe-
dibus tractatus prono capite triduum pependit.
X. Cum degluberetur, tyranno tamen insultavit.
Hæc invictâ patientiâ perpeffo quid mirum est
biffenos Angelos celo coronam attulisse, & mi-
nore in super alteram pro CORONA militari fe-
mura

mina, quæ sic excarnificatum felicem tamen bea-
 tumque ausa dicere digna Deo visa est, quæ non
 agones tantum illius, sed præmia etiam aspiceret.
 Annum conjugii alterum, vitæ decimum sextum
 agebat, quo propius miraculo fuit non trepidasse,
 cum bina palmarum cacumina ad terram ingenti
 depressa nisu cerneret, quæ à se invicem iterum dis-
 cessura mediam distraherent. Alligari tamen se
 sustinuit, & lacerato corpore, integrum animum caelo
 intulit. VICTOR gladio cæsus eam securus est: sic
 olim ad astra itum. Nunc coronæ vilius veneunt.
 Nullæ nos palmæ distrahunt; animum à mûdo avelle,
 Coronam spondeo, & victoré appellabo. *Ex Sur.*

*Mundo se extraneum homo reddat, ut Deo pro-
 pteris gratia largitate familiaris adhereat. Mun-
 do mortuus vivat, à terrenis vexationibus se sub-
 trahat, ac velut in sepulchro jam positus in solo
 Creatoris sui desiderio iuvviter requiescat. S. Pet.
 Dam. op. 12. c. 32.*

SS. PETR. PAVL. ANDREAS, DIONYSI

MM. 15. Maij.

I Terum triumphantem adolescentiam damus,
 ne quis magnam virtutem annis metiatur. Im-
 perante Decio, Lampfaci, in ipsâ turpitudinis pa-
 triâ, PETRVS adolescens adorare Venerem iustus;
 Ego illam, inquit, cujus vita perpetuum probrum
 fuit? quæ ex lupâ facta Dea est, neque aliâ gratiâ
 templis à vobis recepta est, quàm quod omnium
 mortalium inverecundissimè peccârit? Hujus di-
 sti libertatem PETRVS in rotâ iustus luere, omni-
 bus contractis ossibus nec vultum nec animum
 mutavit; donec gladio ejus patientia finita est.
 Troadem deinde properanti Proconsuli Nico-
 machus, audacior quàm fortior, suam in Christum
 fidem

fidem jactavit, sed sublimis abreptus tormenta non tulit, turpisq; transfugâ, ejurato Christo, vix horulam supervixit, quâ in rabiem actus commensam dentibus linguam cum infelici animâ evomit. Ejus casum miserata DIONYSIA, sedecim annos nata, illicò ad quæstionem, deinde ad lupanar abripitur, sed eam ANDREAS & PAULVS adolescentes Christiani, & utroq; fortior cælestis genius multâ circumfusus luce, à vitutati sunt; illis postridie lapidum jactu obrutis, invidit DIONYSIA tam suavem sub hâc grandine mortem, inque mediam se procellam inferens, suosque amplexa servatores, popularis insanix reliquias exhaustit. Vixit tamen etiam cum detonasset, & ultimum gladio spiritum impendit. Sed nimirum saxa & sanguinem loquimur: Beatuli nostri ire ad cælum, viâ lacteâ, & calcare rofas volunt. *Ex Surio.*

Noli vita hujus felicitatem pravis hominibus invidere, sed cõdole. Imò quia ipsi nondolēt, potius ingemisce: qui nimirum velut bruta animalia ad macellum edendo properant, & ad gladium lasciviendū festinant. S. Per. Dam. lib. 8. ep. 6.

S. D Y M P N A V. M. 15. Maij.

Nisi frontem unâ cum oculis amisit improbus amor, erubescet ad infamiam facinoris, quod ipso auctore, sub annum sexcentimum gestum est. Regebat eo tempore Hibernos rex barbarus, nullâ re nisi amore odioque filix nobilis. Viduatus conjugè filiam in thorum pellexit, eâ quidem formâ, cui comparari eo ævo nulla poterat, sed iis moribus, ut non modò incestos amores abominaretur, sed præter Deum nubere omnino nemini in animum induceret. Vim tamen verita ab infano amato-

amatore, cum Gerebemo sacerdote fugam ultra mare cepisset, & in agro Antverpiensi sanctioribus se curis addidit. Pater eodem paulò post appulsus, cum illa ipsa imagine signatù argentù exponeret, quã obsonator filix hospiti satisfecerat, ejusdem indicio filia prodita est. Fœda omnia sunt, quæ deinde procius dixit, vel carnifex fecit; malum tamen spectare sanguinem, quàm audire verba improba & lenonia; quibus cum nihil moveretur, Gerebemus primùm tutor pudicitix illius, ferro obruncatus est; Virgo deinde parentis ense cecidit nobilissima castitatis victima. Funus cælum curavit, neque puduit Angelos vespillonum officium occupare, allatis è candido marmore urnis. Virginis honori hoc ampliùs datum, ut nomen ejus gemmæ Angelus inscriberet; eo argumento agnovit posteritas DYMPNAM vocatam fuisse. Ite nunc Alexandri, & manus quibus pingi fingique velitis, querite: Castitas cælatores Angelos habet, & tamen heu! quàm pauci cupiunt hoc calculo notari! *Ex Surio.*

Eant nunc luxuria dediti, & ad propriæ carnis arbitrium vivant, ut animã postmodum & carne simul intereant: nunc medullas mundana dulcedinis sorbeant, ut repleti tunc perpetui cruciatus absinthiotis visceribus amarescant. S. Pet. Dam. lib. 7. ep. 19.

S. VBALDVS EP. 16. Maij.

VBALDVS infulam unam alterãve fugã declinavit, tertiam eamque Eugubii in patriã non potuit effugere, Summi Pont. auctoritate captus. Geminis cæcis cum oculos restituisset, tertium idem roganti, docuit libenter oculis carere, qui animum excæcaturi essent. Hostes innumeros patriam

patriam obsidentes omnes egit in fugam, cum unicum ipse signum crucis explicasset. Pacis ingeniosissimus artifex, contra injurias cautes inexpugnabilis fuit. Sed utriusque documentum cape, Scissa in factiones geminas urbs, pugnabat in viscera sua. Adest VBALDVS medius inter saxorum & rethorum icus, cadit deinde. Hic vero omnes arma abjicere, damnare discordiam, quae parricidas cives fecisset. Tum denique; a pie simulata morte surgere VBALDVS, & partem unius eaque ludicram morte pacem civibus gratulari. Ultima sortis homo, & unico suo cemento memorandus, Pontificem in calcis scrobem dejecerat, non tam corno quam ignominiam aspersum. Illicet amici civesque scelus urbe exigere, & ipsas improbi domini aedes velle demoliri. At agebat VBALDVS, graviori supplicio vindictae litandum. Sese vindicem sui exemplum editurum, quod urbs, quod orbis miraretur. Interea pro tribunali sedet: adest reus, vel se iudice nulla non morte dignus. Ergo sententiam profert VBALDVS, & inaudito supplicio reum damnat AD OSCYLVM. Non multo sanguine, ais, se vindicavit, sed certe, ut non nemo inquit, rubore multo. Ex *Brev. Rom. Pet. de Nat. & Surio.*

Obediamus Christo, & furentium fratrum morsus, verbera, onera, pietatis virtute portemus: ut & fratres nostros liberemur a poena, & patientia premium consequamur: nec dedignetur servus hoc accipere a conservis, quod Dominus a servis & pro servis dignanter accepit. S. Pet. Chrysol. serm. 28.

S. TORPES MART. 17. Maij.

Raram avem vides, & albo simillimam corvo
 aulicum, inquam, pium ex aula Neronis impij.
 TOR-

TORPES est D. Paulo familiaris, & in fide, quem admodum fertur, Angeli discipulus. Hic tyranni æmulam cælo machinam, & quâ ille mortalibus velut alter in terris Iupiter illudebat, solis precibus destruxit, flumineque cælos vanissimos & orco misit. Ilicet Nero Iupiter hoc damno multatus graviter detonuit, omnibusque pœnis in TORPES-TEM fulminavit, sed ex pelvi. Nam alapam primò Sabellici iudicis generosè devoravit. Columnæ deinde alligatus, tortusque crudeliter, Samson ipsissimus fuit. Quid! quòd corruens columna exitium attulit Sabellico, salvo & incolumi nostro Samsonè? Ergo Silvius Sabellici filius, heresque idem crudelitatis, rotæ radijs lacerandum illigavit, bestijs objecit, semper illæsum; quæ res Evellio consiliario Imperatoris persuasit, ut sibi consuleret, fidemque Christi amplecteretur tot miraculis probatam. Ambo itaque cæsi securi sunt. Porrò TORPETIS corpus fatiscenti naviculæ impositum, additusque gallus & canis, ut illud vel his, vel cum his piscibus foret esca. Sed Angelo remige in Hispaniam appulsum excepit Celerina honestissima matrona, non aliter quàm opes ex divite Indiâ appulsa, tumuloque augustissimo donavit. Addidit deinde pietas Christiana templum. Nam cælum nuper jam Superi dederant, ex quo ille hodie etiam ridet mimicum Neronis cælum. *Ex Bar. Pet. de Nat. & tom. 6. ant. lect. Can.*

Quatuor sunt, quorum in hâc vitâ obsequiis deservimus: Caro, Mundus, Diabolus, Deus. Caro largitur servitoribus suis momentaneam voluptatem; Mundus transitoriam sublimitatem; Diabolus perpetuam captivitatem; Deus interminabilem felicitatem. S. Bern. serm. 3. Epiph.

S. ERICVS M. 18. Maii.

Sveciæ Rex ERICVS vivorum Regum imagines ante oculos suos velut speculum posuit, ipse Regum oculis hodie proponendus. Patriæ & pauperum præcipue pater, libidinis æstus glaciali aquâ suffocavit. Multæ pecuniariæ tertiam partem, quamvis ultrò oblatam, noluit tamen æratio inferri, ne, quod amat fieri, sibi potius consulere, quam justitiæ videretur. Bella gerebat non tam ut suum, quam ut Christi regnum amplificaret. Itaque cum Finlandiæ fidem victor intulisset, cæsis hostibus lacrymis fertur parentasse, quòd victis aliter via ad salutem non potuisset sterni, quam per sociorum stragem. Sed vide obfirmatum ad divina animum. Sacrificanti aderat die Christo triumphanti sacro. Interea cum omnibus copiis imminet Henricus Suenonis filius Daniæ Regis. Arma conclamant alij, & sive pugnæ Ducem, sive fugæ Regem exposcunt. At hic, *Sinite, inquit, me litare, reliquum obsequii alibi Deo persolvemus Pæanibus in celis cantaturi.* Itaque sacris ad finem pertinax immoratur. Tum demum cruce frontem armatus, aciem subit & pugnam, Numineque ita volente, cadit etiam. Cæterum quo loco sanguinem fudit, fons continuò exortus aquas fudit passim ægris salutes. Illud penè excidit: Cilicium ejus thoracem asservari regii sanguinis purpurâ etiam hodie rubentem, loricam, qualem hodie in Principum armamentariis rarò videas. *Ex Vitæ Aquiloniâ Joannis Vastovii.*

Paratus est Deus & cadentem suscipere & eripere fugientem; ut videri possit relictis omnibus aliis ei soli operam dare: propterea expedit omni animæ
Deus

Deum semper attendere tamquam proprium non modo adiutorem, sed etiam inspectorem. S. Bern. ser. 5. super Qui Hab.

S. IVO CONF. 19. Maii.

Hic ille inter Iurisconsultos Phœnix, Ivo est, pauperum advocatus. His ille linguam suam non vendere, sed eorum causam beneficiis sibi emere. Hinc quotidie hospitio eos suscipere, pedibus aquam affundere, mensæ suæ convivas adhibere; de victu ac vestitu, quò illis adderet, sibi demere, & ne decessent, qui patrem vocarent, binos conjuges unâ cum IV. liberis domus suæ in IX. annum alere: ut planè penum IVONIS pauperum posses sinum appellare. Ipse interim tam infedus, quàm in alios benignus, corpus cilicio affligere, somnum humi capere, inter preces septem ipsos dies sine cibo persistere, jejunia legibus Christianis imperata panè & aquâ transigere. Talis igitur Advocatus quid mirum si orationi suæ semper Cælites habuit faventes? Hi certè panem, qui unus suppetebat, in pauperes dispensanti, tres alios submisere: hi excrefcere sæpè stipem exiguam fecerunt, ut bene multis sufficeret. Ipse CHRISTVS, mendicum præferens, mensæ illius (Superi, qualis hospes!) assidere, & abiturus bene precari voluit. Inde ille jam medicus etiam omnes passim morbos pellere, flammâ precibus extinguere, crucis signo per aquas sibi viam facere, demum fati sui non ignarus, stramentis incubare, & morienti, quem manu tenebat, CHRISTO immo-
 ti, ut ante hominum semper, ita etiam tunc ante DEI tribunal victor. Tam bonâ, ô Iurisconsulti, pauperum est causa! Ex Surio.

Non memini me legisse malâ morte mortuû, qui libenter

benter opera charitatis exercuit : habet enim multos intercessores, & impossibile est multorum preces non exaudiri. S. Hier. Ep. ad Nepot.

S. DVNSTANVS EP. 19. Maij.

INter Angelos, quos Anglia genuit, etiam DVNSTANVM numera, cui serum fuit, miracula in cunis inchoare; nosci prius, quam nasci voluit. Mater eo gravida Purificatæ Virginis die Numini supplicabat: cum repente extinctis occultâ vi templi facibus, tota urbs cohorrui. Paulo post diviniior ignis, rectâ ad DVNSTANI parentem delapsus, ejus cereum accendit, unde reliqui lumen mutuati matrem novi sideris consalutarunt. Confirmavit postea omen Angelus, qui delatum in templum puellum ad omnes Aras circumduxit, futurum pollicitus, uti ejus operâ Religio resforesceret. Eas spes paulò post morbus labefactavit. Adstabant amici animam agentis, cum ille repente lectulo exiliens, ad templum intempestâ nocte properavit. Eam pietatem cum Stygii canes allatrarent, puer audaciâ Cerberorum virgula compescuit. Templo exclusum Angeli ad aram subvexerunt, ubi postridie sopitum familiares reperere. Hæc præludia fuere crescentium cum ætate virtutum, quarum reliquas usû, castitatem etiam voto firmavit, quæ illum Reginæ virginum ita conciliavit, ut eidem jam Episcopo cum choro virginum obviam processerit. Iam ipse Dei Filius DVNSTANI acta probavit. Nam cum ejus de Monachis in Canonicorum locum sufficiens sanctioni intercederetur, Crucifixi imago palam hanc vocem misit: Non fiet: Iudicatis bene, mutaretis non bene. Ad cælum vocatus negavit, se nisi populum
allo.

allocutus esset, iturum. Idcirco rapī eum necesse fuit; tertium certè cum lectulo in altum subvolavit. Tanta est boni viri in celo expectatio. *Ex Syr.*

Et nobis pro modulo nostro penna sunt insita, virtutes scilicet spirituales, quibus si viriliter utimur, ad caelestia sublevamur; sin autem ex desidia torpore deponimus, necesse est, ut insurripiendum vitiōrū profunda mergamur. S. Pet. Dam. lib. 2. Ep. 18.

S. PETRVS CAELESTINVS. 19. Maij.

VNicum modestiæ miraculum PETRVM CALESTINVM vides, qui exemplo antehac in viso, postea numquam repetito, summo se Pontificatu sponte abdicavit, immortalī memoriā dignus, etsi eo facinore solo inclaruisset: sed idem tenor totius vitæ fuit, cuius quia partem longè maximam in locis solis exegit, non revocabimus ad illam normam mores delicatæ juventutis, contenti si se cum puero patientur componi. Simul ac fieri potuit, illud aureum matri promissum inculcabat, *Volo esse bonus servus Dei*; quod ipsum mater jam tum spe præceperat, cum in recens nato multa Religiosi insignia deprehendisset. Ergo quantumvis arctis domi rebus, in ludum eum literarium misit, patre nuper mortuo consilium de celo probante, ut totius terrarum orbis bono susceptum. Incidère tamen remora permultæ, quibus omnibus perruptis, mater in filioli oraculo acquievit, tum quidem constantissimè, cum pædagogum discenti se Christus offerret, visus nonnunquam de cruce ad eum descendere; ut mirandum non sit, Angelos eam operam non dedignatos; & hi quidem etiam morum ab eo rationem exigebant, nunquam impunè delinquere eum passi. Iam vir-

go Deipara curam valetudinis ejus egit, & altero oculo lippientem recreavit. In hoc contubernio educatus, homines penitus deseruit, uno ejusdem propositi socio comitatus, cui tamen constantia defuit. Petri studiis Angeli applauserunt, quos hodie rariùs audimus, quia aures nostræ Sirenum sibilis occupatæ, Angelis non parent. *Ex Surio.*

Christum, tanquam signaculum in corde nostro debemus imprimere, ut nulla hoc valeat hostilis irruptio violare: Christum etiam operibus nostris debemus insculpere, ut per omne, quod agimus, Crucifixi nos Præceptoris discipulos demonstramus. S. Pet. Dam. serm. 67.

S. BERNARDINVS SENENSIS.

20. Maij.

BERNARDINO puero aras extruere, quæ ad populum dici pro concionè audierat, ad pueros dicere, ludus erant. Qualem nunc serium putas fuisse? Verecundiâ tantâ fuit, ut cum mimicæ castis auribus voces bacchantur, ad quamcunque coronam accederet, illud statim audiretur: *Missæ hæc nunc facite, siquidem BERNARDINVS, adest.* Tantum apud viros potest puer verecundus! Certè puer ejusmodi verba prætexata in viro alapa castigavit, docuitque frontem effrontem vel invitam erubescere: in alium ejusdem culpæ reum totum puerorum globum cœgit, qui lapidibus scelus urbe prosciberent. Feminas verò ex animo omnes, præter MARIAM, deleverat. Hanc unam ille unicè amare, ad hujus effigiem pro portâ urbis vigilantem quotidie in genua accidere; irridente necquicquam proterviore pueritiâ, cum VIRGO attrileret. Iam ubi inter discipulos magni Francisci annumeratus est, ea fuit dicentis pro virtuti-

tutibus contra vitia libertas, is ardor, ut ad eum
 aleas flammis ustulandas omnis urbs comporta-
 ret: adeo ut illi, qui his conficiendis vitam susten-
 tarant, ultima paupertas immineret, nisi eidem au-
 ctor BERNARDINVS fuisset nomen IESV deinceps
 tabellis insculpendi, quo factum brevi est, ut dite-
 sceret etiam. Ipse Divus cum de nomine IESV se-
 pè sæpius diceret, supra caput suum id ipsum quan-
 doque conspicuum habuit sole splendidius. Superi-
 ri! quis unquam clarior exitit concionator? *Ex
 Surio.*

*Quid amabilius verecundo adolescente? quam
 pulchra hac gemma morum in vita & vultu illius?
 quam vera & minimè dubia bona nuncia spei, bonæ
 indolis index? Quid ita turpeloquii & omnis tur-
 pitudinis fugitans? soror continentie est. S. Bern.
 serm: 86. in Cant.*

S. AVSTREGISILVS C. 20. Maij.

PUrpuratum è Regiâ Franciâ Magistrum dabi-
 mus stantibus in bivio, & de devinitatis erga
 se consilio incertis. AVSTREGISILVS is est, qui à
 parentibus ad curam posteritatis impulsus, post
 longam frustrationem, trium Dynastiarum nomi-
 na totidem membranis inscripta aræ imposuit, ad
 quam trinotio pervigilaturum se spondit, eum
 deinde focerum optaturus, cuius sibi nomen sor-
 titio obtigisset. Verùm alterâ ei nocte somnus ob-
 repit, sed qualis esse solet divina patientium: vi-
 dere enim sibi visus est Cælites duos de suo cum
 Iusti iudicis filiâ conjugio colloquentes. Eum ju-
 dicem dum vigil: postea inquit, vocari ad sacer-
 dotium se, curamque Ecclesiæ intelligit, quæ scili-
 cet ipsissima Iusti iudicis filia est. Neque displice-
 bat conditio à re uxoriâ abhorrenti: injeſta ta-
 men.

men, mali dæmonis invidiâ, aliquantilla properranti mora est. Betellinus quidam repetundarum postulatus AVSTREGISILI nomen apud Guntramum Regem detulit, calumnia tam speciosa, ut duello purganda fuerit. Ad id diversis se luctatores studiis præparabant. AVSTREGISILVS placare precibus Numen, argentum omne in pauperes effundere, suis se virtutibus magis, quàm armis involvere. Calumniator generosissimo confusus equo, dum divinâ vi obtorpescentem fodit calcabris, ab eodem efferato effusus animam exhalavit. Nemo dubitavit AVSTREGISILO cum pœnas dedisse, qui eâ cura liber, à sponsæ suæ (Bituricensis Ecclesia fuit) ex voto Episcopus obtigit. Pro dote cælum accepit an. DC. XI. nobis quoque apertum, si exemplo ejus non tam diu, quàm cum Deo deliberaverimus, quod statuendum est semel.

Ex Surio.

Si voci Dei tui præparas aurem internam, fugam curam externam, ut expedito & vacante interno sensu dicas cum Samuele, Loquere Domine, quia audit servus tuus. Vox hæc non sonat in foro, nec auditur in publico; secretum consilium secretum quærit auditum, S. Bern. Ep. 107.

S. HOSPITIUS C. 21. Maij.

HOSPITIVM qui vidisset, omnibus coopertum sceleribus crederet; qui nosset, simulachrum esse virtutis pronunciarat. Tanti est, bonum virum ex cultu corporis, an animi æstimes. Apud Nicensem Gallorum urbem altâ abditus turri, onustus ferro omnique reorum squalore deformis, raro cum hominibus commercio, cum superis æterno agebat, quibus monentibus, iratum Gallis Numen,

men, & Longobardorum irruptione scelera vindicanda esse intellexit. Aliis autor fugæ factus, ipse erga stulo non excessit, & barbaris per urbem grassantibus in conspectum se dedit: Ii pro maleficio habitum ad cædem deposcunt, jamque ferrum supra caput erat, cum repente percussoris brachium obrigit, quod *HOSPITIUS* signo crucis contra edito correxit. Secuta inde viri æstimatio, hausta ab eo præcepta salutis, quæ qui in aures duntaxat admiserit, diro omnes lethi genere perire. Ultimo ante mortem triduo demum sibi vincula passus est: quem cum toto corpore à vermibus depastum nonnemo miseraretur, negavit illos sibi convivas graves fuisse: eorum morsu unculis excitatum se ad amandum Deum, non debuisse suis monitoribus cibum invidere. Simul tamen atque beatum cælo spiritum reddidit, totum examen disparuit, mirâ erga mortuum reverentiâ, ut appareret, in vivum ex ejusdem imperio peccasse. Sed condonemus hoc mortijus, & tantâ nutritum curâ corpus cedat in vermium potestantem. Illum vermem time, qui in animo nidulatur, & inter æternas flammâs, omni Salamandrâ vivacior, numquam moritur. *Ex Greg. Turon.*

Perpende, quia caro, quæ nunc accuratis dapibus nutritur, paulo post vermibus scatere compelletur, ipsa tunc fit esca rodentium, quæ nunc saginatur jucunditate ciborum, ac tantò graviores exhalat putrefacta fatorem, quanto suaviores sibi procuravit educata molliciem. S. Pet. Dam. l. 7. ep. 19.

S. BASILISCVS M. 22. Maij.

L Atuit subinde etiam sub militari sago magna virtus, & castra theatrum præbære Christianæ

næ

nae sanctitati. Nunc BASILISCVM inde produci-
 mus plurium palmarum militem, quem afflictum
 morore ferunt, quod acceptis pro Maximiano
 impio Caesare vulneribus, guttam sanguinis pro
 Christo nullam fudisset; cum tamen Theodorum
 martyrem proximam necessitudine contingeret,
 cuius pro fide praelia convitium suae ignaviae fa-
 cerent, utique, si virtuti suae Christus confideret,
 ejus experimentum pridem capturum fuisse. Raro
 ita cum Superis exoptulatum est; neque susti-
 nuit caeli Imperator tam pia militis sui desideria
 perire; ultrò eum allocutione dignatus, memo-
 rem esse voti sui iussit, & dignos tantam spon-
 sionem animos afferre in imminentem pugnam; cuius ei
 copiam Agrippa impius Praetor fecit, qui ferro so-
 leatum, clavibus plantam penetrantibus, cursu ni-
 hilominus aequare citatam quadrigam coegit. Sub-
 inde à Trajanam hospitio acceptus aridae arbori, sub
 qua recubuerat, vitam reddidit frondesque; credo
 ne capiti coronae deessent: frons etiam ad pedes
 martyris scaturit, hanc vicem reddente terram, cum
 sanguinem ejus bibisset: eo prodigio non sitis tan-
 tum comitum ejus, sed perfidia etiam extincta est.
 Paulo post etiam alteri elemento imperavit, de-
 vocatoque de caelo igne, Deorum delubrum exul-
 sit: ipse capite imminutus, & in proximum flumen
 sparsus, maximo & ultimo miraculo nihilominus
 ad beatitudinis litus enatavit. *Ex Menais.*

*Quid faciemus sub aeterni judicis majestate?
 qua nobis subventura est poenitentia, quam in hac
 carne contempsimus? qua nos defensura sunt opera
 bona, qua in vita non egimus? ad quos sanctos con-
 fugiemus, quorum exempla simul & verba de-
 speximus? S. Pet. Dam. lib. 1. Ep. 6.*

S. BO-

S. BOBO CONF. 23. Maij.

Quo tempore Mauri Hispaniâ potiti, Galliam
 etiam Narbonensem mali vicini terrebant,
 fuit BOBO noster patriæ suæ propugnaculi instar,
 homo nobilis cæterâ & militaris, sed qui sub sago
 tegere sciret virtutem, raram inter milites arma-
 turam. Fortè hostis Fraxinetum insulam insede-
 rat, & crebris inde excursionibus multàm rem
 Christianam vexabat. Hic BOBO ducibus Apосто-
 lorum Petro ac Paulo spolia opima vovet, arma
 non hostis, sed sua: positurum se ista, nec Ducem
 jam militum, sed pupillorum patronum fore. Ad
 hæc gratum se quotannis Romam iturum, & li-
 minibus victricibus osculum laturum. Annuere
 Divi, & per quietem visi animos addiderunt BO-
 BONI; ille mox militibus; quibuscum per medios
 hostium cuneos arcem ingressus, non modò ob-
 sidione hanc liberavit, sed barbarum regem insu-
 lâ exiit, itaque terrorem à Galliâ longè amovit.
 Et hic triumphus BOBONIS de hostibus fuit; alter
 de ipso BOBONE. Fratricidæ obvius, nutante ali-
 quando in vindictam animi acie, sui tandem
 egregius victor, spolium ex inimici vultu oscu-
 lum suspendit. Porro arma exiit, & orphanorum
 jam Dux annis singulis pedes triumphum suum
 Romam duxit, dum ex itinere denique mortuus
 in cæleste Capitolium est investus. Mortui tu-
 mulum quotquot animalia calcarunt, in ve-
 stigio mortua monuerunt incolas, ut eum can-
 cellis à profanâ terrâ secernerent, & templo ho-
 norarent. Ossa denique Ticinum translata me-
 morant, pompæque, quò augustior hæc foret,
 lumi-

lumina è celo. & stellam adfuisse. Ex Ferrar.

Confirma amicitiam cum SS. Angelis; intra in civitatem Dei: Apostolis Martyribusq; sociare; unde illi gaudent, inde gaudeto. Horum divitias concupiscito, & per bonam emulationem illorum suffragia ambito; cum quibus enim fuerit consortium devotionis, erit & communio dignitatis. S. Leo serm. 5. de Epiph.

S. SIMEON STYLITES IVNIOR. 24. Maij.

Hominem caelestem, an terrestrem Angelum SIMEONEM malis dicere, tanto magis dubitabis, quanto rectius noveris. Voti parentum concessus futuræ sanctitatis vatem Christi antambulonem Ioannem habuit, cui ne quid in victus parsimoniâ concederet, jejunia in cunis inchoavit, levo matris ubere, velut omnis causâ semper abstinens, Sexto ætatis anno ab hominum consortio in loca sola secessit, nunquam tamen solus, cellulis eisdem cum eo casas habitantibus. Ex quo tempore incommoda naturæ vel non sensit, vel inusitatis fomentis sustentavit, nec tate, vel quocumque nomine appellari lubet delicias divinitatis, passus. Exacto in hunc modum sexennio in conobium immigravit, magnâ Religiosæ vitæ commendatione, quam Angelorum contubernio eo facto videbatur antetulisse. Sed nimirum illic quoque Angelos reperit, haustamque eorum usque innocentiam magnis prodigiis affirmavit; ut, cum leopardum pro fele domestico circumduxit, aut cum ad ejus imperium leo puerum à comitibus desertum, tergo ad socios subvexit, quæ magistro SIMEONIS ansam præbuere, eum ad perpetuam in columnis stationem invitandi. Paruit SIMEON, atque corpore juxta animoque supra terram emi-

nens,

nens, ex communi illius ævi sensu columna fuit sustentans orbem terrarum. Nos cum hæreamus in luto, digito tamen paramus cælum contingere. Ex Menais & Evagrio.

Qui non potest sanguinem fundere, potest semetipsum pœnitentiæ velo percutere, & in cordis contritione mactare. Preparatur ad ferendum, jugulum, non deerit remunerator, etsi defuerit gladius. Deest carnifex, quicervicẽ exterius feriat, adest iudex, qui bonæ voluntatis præmiũ reddat. S. Pet. Dam. l. 65.

S. ZENOBIVS EP. 25. Maij.

ZENOBII pueritiam, vivam honestatis imaginem dicas, in quã neque Dei oculus quidquam reprehenderet: nullus ei unquam cachinnus, nullum verbum insolens excidit; neque eam venustatem insequens ætas violavit, quin corroboravit veriũs, ut priscæ etiam sanctitatis Antistites Damascus, Ambrosius, Paulinusque ZENOBIVM suspicerent. Mirandorum ejus operum hoc juvenus specimen habeat. Florentiæ, quæ ZENOBII patria, & Pontificalis sedes fuit, fratres gemini è flore nobilitatis parentum indulgentiã corrupti in proterviam, occalluerant ad fera matris imperia, non atrocia tantũ dicta, sed calces etiam ingerere bene monenti ausi; quã impietate exasperata ultra maternum morem mulier, dirã imprecatione furias in filiorũ caput incitavit. Valuere vota: degeneres illi extemplò infernis obsideri larvis, & impias manus à matre in sese vertere; laniare ora mordicus, & canino invicem duello grassari. Fœdita spectaculi parentis iram misericordiã mutavit, lamentantis tantum precibus fuisse pondus; nulla erat nisi ZENOBII pietate spes, qui horas
duas

duas affusus Cruci, furens absolvit. Idem beneficium an. CD. XXIV. cælo receptus in ægrum repetivit, sed eo longè digniorem. Mater nocturnis ejus obsaturata querelis, potum identidem flagrantem, dæmonem simili voto propinavit, sed ZENOBIVS pepulit; utinam & fœdum morem vocantium tam immanes hospites, quasi non invocati in nos irruerent. *Ex Surio.*

Solenter animus ante actionis suæ primordia cuncta debet adversa meditari, ut semper hæc cogitans semper contra hæc thorace patientiæ munitus, & quidquid acciderit, superet, & quidquid non accesserit, lucrum putet. S. Greg. 5. Mor. c. 33.

S. MVTIVS C. 25. Maij.

Agite mortales, & vel latronem ducem ad cælum sequimini. MVTIVS hic est, qui apparatus compilandi sacri Parthenonis somno oppressus, rapi ad divinum tribunal sibi visus, supplicia suis facinoribus parata intellexit, nisi celeri pœnitentiâ ipse sibi jus dixisset. MVTIVS rectâ ad sacros profectus viros, animæ vulnerum medicinam eos poposcit. Tres primùm ex odis Davidicis strophæ ei præscriptæ; quam ad amissum cùm vitam exigeret, Superi postea ejus erudiendi provinciâ sibi depoposcerunt. In eorum contubernio expolitus, scholam denique aperuit ex latrone magister factus virtutis. Eum sol reveritus est, inaudito post Iosue factum exemplo, ita cursum moderans, ut non antè occumberet, quàm ille tugurio discipuli successisset; quem præter solum defunctum cùm invenisset, rogavit familiariter, an redire in vitam vellet. Abnuentem valere iussit, & tumulto composuit; quod ille officium tam studiosè
suis

26. Maii. VIÆ SANCTORVM. 263

suis impendit, ut nonnemo è sepulchro parcere eum sumptui operæque jufferit. Alteri ad mortem imparato vitæ triennium impetravit. Ne curâ corporis à Deo avocaretur, mensam illi Dominicis diebus Angelus instruxit, ceteros impransus, & incœnatus egit. Hunc tamen tam vicinum cælo avocare, ad nescio quos Pharaonis thesauros dæmon instigit. Sed ille Nilum calcare solitus, & clausis foribus, quoquò libuisset, penetrare, viam denique etiam ad Cælites reperit, violentus scilicet homo, arque uti olim ædibus, ita cælo quoque vim facturus, nisi spontè patuisset. *Ex vit. PP.*

Nemo diffidat, nemo veterum conscius peccatorum premia divina desperet: novit Dominus mutare sententiam, si tu noveris mutare delictum. S. Aug. ps. 50.

S. CARPVS EP. 26. Maii.

Non est cor li Deo rigida pietas, & justitia misericordiæ oleo non temperata. Id CARPVS te docebit, qui à Paulo Apostolo Christianâ Philosophiâ imbutus, hujus tam præclari & necessarij axiomatis aliquando visus est oblivisci. Compererat Christianæ militiæ tyronem, ad deferenda crucis signa, à dæmonis cultore esse inductum, quâ injuriâ ad Deum Opt. Max. pertinente, ita est exacerbatus, ut impia ex æquo capita Orco devoverit, quòd mediocri supplicio nullo vindicari posse scelus manifestarium & ultimæ perfidiæ persuasum haberet: & verò gestiebat animo, cum dehiscendo sub utriusque pedibus terrâ, inferni ignis fumum ferri in ora, ipsosque stantes in præcipitio similes ruituris aspiceret, impulsurus etiam, si copia fuisset. Subinde etiam aperiri cælum,

lum,

lum, & Servator generis humani offerre se conspicuum, horrorique CARPVM, si ita ei videretur, ageret miseros illos præcipites, pro quibus ipse sanguinem suum fudisset. Sibi quidem tanto pretio assertos in libertatem, certum esse non desere, & porrigere manum velle perituris: quin aded, si necesse foret, non detrectaturum redire ad initium miseriarum, quibus in Cruce moriens finem imposuisset. Plura dici necesse non fuit. Tam mellea verba CARPO bilem absterferunt: & nimirum hodie quoque animorum æstus & inconsulta odia defervescerent, si in sanguine Christi intingerentur. *Ex Dion. Areop. in Patric.*

Par est, ut quisque nostrum non minus gratias agat Christo, quam si ob ipsum solum advenisset; neque enim recusaturus erat vel ob unum solum tantam exhibere misericordiam; aded singulos homines pari charitatis mensurâ diligit, quâ diligit orbem universum. S. Chryf. in c. 2. ad Galat.

S. RESTITVTA V. M. 27. Maij.

ROmæ nata RESTITVTA, denata Soræ nobilissimâ morte illustravit. Nubilis domi tamen clausa egit, & formam, quâ passivi ventus nobilis deperibat, velut ignem custodit, non jam Vestæ, sed Christi virgo. Hujus illa vni thalamum suspirabat, & aliter etiam nuptæ nomen refugebat. Interea invidit DEO sponsam suam, ut solet, orcus, adfuitque minas spirans & ignes. At RESTITVTA nuper jam boni Angeli aspectu exhilarata, risit rivalem deformem, & tam formidandum monstrum in fugam puella egit. Secundum hæc, Christo auctore, ædibus paternis excessit virgo Soram abitura, nec tamen sine co-

mite. Nam ad Lateranum Angelum invenit, qui toto itinere latus euntis stipavit, dolentis credo cum urbem aspiceret, quod iter longius non fuisset. Iam sub ingressum, cum miraculo prodita esset (morbum nescio à quo removerat) nobilem hospitem, nobile hospitium carcer martyrum excepit, ita Agathio Procos. jubente. Exin scorpionibus caesa cecinit. VII. dies noctesque sine victu clausa cum Angelis vixit, oblita jam cibi, aspectu satiata. Denique capite unà cum Cyrillo Episcopo aliisque truncata, caelum subit, cum carceris custodes, & adeo carnifices miraculis captos eadem viâ nuper jam præmisisset. *Ex Ferrar.*

Non est injustus Deus, ut obliſcatur operis boni: vivit apud eum memoria beneficij semel accepti. Beatus, apud quem Deus vel semel requiem invenit; in cujus tabernaculo vel horâ unâ requieverit.
Gueric. serm. 3. de Ass. B. M. V.

S. GERMANVS PARIS. EP.

28. Maii.

GERMANO mors nondum nato, ab ipsâ, quod obomineris, matre; nato ab a viâ propinata est; nihilominus inter domestica latrocinia adolevit, veneno priore maternis visceribus, sine noxâ factus, diffuso, altero ad aviæ filium delato, æquissimo sine dubio errore, ut, cui Germani hæreditas quærebatur, idem paratam innocenti pestem biberet. GERMANVM contra Parisiensis mitra expectabat, & in omnes morbos jus, benevolentia Numinis maleficia mortalium in ejus gloriam vertente. Saliva ejus, vestium lacinia, stramen, quod in cubitu pressisset, vinum medicam habere. Hæc alexipharmaca etiam Reges ambie-

M

ban

bant. Clotharius, quod virum sanctum parum civili pro foribus morâ fatigasset, injuriam febriliter, quâ modestior factus, posttidie S. viri palliolum osculis trivit, eoque intestinum ignem extinxit. Unicam literulam chirographi ejus delinxisse, monacho biennium ægro salutem fuit. Fugientem animam illustris femina filo de viri veste rapto retraxit. Alteri jam exanimi cum frigida vitam infudit. Unicâ voce flammam sopivit, Crucis signo compedes solvit, populatores agrorum utrosque extinxit, totas dæmonum catervas fugavit. Et tamen hic morborum, & ipsius adeo mortis triumphator, obitus sui diem non animo modo, sed oculis etiam ingerere non destitit; hoc ad lecti spondam epigrammate affixo, V. KAL. IUNIAS: id quod spectaret non ante intellectum est, quàm eodem die octogenario proximus decederet. Tu, si sapias, ne incerta hora te mortis fallat.

Omnem crede diem tibi illuxisse supremum.

Ex Suario.

Homo lenocinantem mundi gloriam sub iudicii sui calcibus deprimat, virorem carnis aridum jam pulverem credat, diem suæ vocationis tanquam speculum suis obtutibus semper anteponat; districtum ultima discussionis iudicium contremiscat. S. Pet. Dam. l. 1. ep. 17.

S. CONON MART. 29. Maij.

Nobilitatem CONONIS inde æstimo, quod totis elementis imperavit. Nam & ruentis fluvii impetum tam diu suspendit, dum homines ociosi transirent; & aliàs latè campos inundantem ad modestiam revocavit veteresque riparum leges

ges. Sed a & parentes, & filii, & officium vestrum discite. Ecce XII. annorum filium pater secum ad tyrannum ducit, idque orat, quod pauci orant parentes: *Liceret secum mori filium videre, vel ante se etiam; siave sibi fore etiam contra aliorum parentum vota; filio oculos claudere.* Sciret iudex totū CONONEM non moriturū, si in filio, hoc est, in dimidio sui, viveret. Itaque simul filium neci daret, si totum occisum patrem vellet. Nec verò non lubens comes iverat ad mortē patri filius utiq; sic scipio fessæ, & moriētis ætatis. Sed & facili aure preces tyrannus audiuit. Quare utrumque in craticulam abjicit, igne subjecto formidandam; in plumis diceret molliter decumbere, Oleo bulliente à flammis persundit; inungi ad luctam crederes. In succensam fornacem immittit; ut inter hortos cum patre filius deambulat. Suspendit patrem, appendit dulcem appendicem filium; flammis iterum subdit, manus invictas malleis frangit. Intereā canere illis arrisit; vis nosse quā suaviter? non dubitavit vocem illis suam Angelus jungeret, quam ut primū illi audierunt, non placuit jam morari in vitā, illuc abierunt ubi canere Angelos nunquam non audirent. *Ex Baron. & Pet. de Natal.*

Frustrā appellamur Christiani, si imitatores non sumus Christi, qui ideo se viam dixit esse, ut conversatio Magistri forma esset Discipuli. & illam humilitatem eligeret servus, quam sectatus est Dominus. S. Leo serm. 5, de Nat. D.

B. ANDREAS DE CHIO M. 29. Maij

ANDREAM habes MARIÆ, ut paucis dicam, corculum. Iuvenis annos natus XXVII. cum

M 2

febrī

febri æstuarer, vovit, si VIRGO salutem donaret, sese ei invicem castitatis florem donaturum. Voti damnatus integritatis propositum palam candidâ veste professus est, ut orbis sciret VIRGINIS eum candidatum esse, & vestium nives virginis animi essent indices. Et quidni sic candidatus martyrum etiam honores prensaret? Enimverò Constantinopolim abiit eo ipso tempore, quo fidem Christi prodidit, nescio quis, philosophus. Quisquis fuerit, hoc etiam nomine indignus fuit. Certè potuit barbatus histrio à juvene ANEREA discedere, primum in Christianâ philosophiâ dogma esse, mortem pro Christo contemnere. Captus enim blandicias & aurea promissa risit. Sævientium verò impetus velut cautes in mari fluctus excepit. IX. omnino dies carnificina duravit. Inter quos potuere Mahumetani flagellis, & uncis lacerare corpus, sed non animum: locis suis artus ejicere distrahereque, sed non in suam sententiam trahere: gladiis humeros secare, membra singula per singulas carnificinas carne spoliare, sed non fide perinde ac constantiâ ANDREAM, qui inter tot dolores oblitus tamen dolorum, unius MARIAE recordabatur, illud unum semper inelamans: MARIA juva me, MARIA juva me. Et verò juvit illa, integrum quotidie corpus ad pugnam suggerens, necquidquam barbatis hoc medicinæ suæ ascribentibus. Demum omnibus cruciatibus superior capite minutus est. Corpus templum MARIAE, animum quidni sinus MARIAE excepit? Ex Surtii tom. 7.

In hac lacrymarum exulantes valle clamemus ad Virginem, quatenus agnoscat Mater filios, liberet captivos, delictis caelestibus impinguata famelicos, con-
verint

veritat misericordes obtutus suos ad miseros, & offensi Filij iustitiam flectat ad gratiam. S. Laur. Iust. serm. de Aff. B. M. V.

S. ISACIVS C. 30. Maij.

Movebat in hostem Imperator Valens ipse Dei longè maximus hostis; ut qui pro Ariani pugnabat, templisq; Catholicos arcebat. Occurrit eunti ISACIVS noster plenus fatidico spiritu, & libertate Christianâ armatus, monuit, *si pacem in Imperio exoptaret, ne bellum callo faceret: siq; belli portas claudere percuperet, Catholicorum templâ prius aperiret; aliter crederet cum Superis sibi bellum fore, nec nisi sanguine suo, & interitu litaturû Marti.* Hæc inquam, & similia non semel ISACIVS occinebat Valenti. At hic molestum monitorem in obviam dumeta iussit abjici. Scilicet, si spinæ illæ nunquam alias, tunc certè rosas tulerunt, sanguinemque biberunt, quo rectè erubescerent. Et verò ad formosa spectacula tres Cœlites advolarunt, gestieruntque à spinis ISACIVM (hoc est rosam) tollere, qui eadem mox oracula tyranni auribus ingessit. Tum verò eum asservari inter vincula iussit Valens, dum redux è bello lictorque otiosè rideret vatem suum. At hic abeunti illa alterius vatis verba dixit, *Si reversus fueris in pace, non locutus est in me Dominus.* Enimverò Valens acie victus est, & qui fumos vendenti Ario crediderat, fumo igneque in fugâ periit: at ISACIVS vatis honores tulit. Illi urbis portæ ad preces, quoties libuit, patuerunt: illum mortuum omnis Constantinopolis tam luxit, ut unicum hominem omnium humeris crederes efferni. *Ex Metaphr. & Menol.*

Cooperatores simus gratia Dei: non enim dormiēti-
M 3 *bns*

bus provenit regnum calorum, nec otio desidiaq;
torpentibus beatitudo aternitatis ingeritur: sed
quia si compatimur, conglorificabimur, illa nobis
currenda est via, quam ipse Dominus se esse testa-
tus est. S. Leo serm. 5. de Epiph.

B. IACOBVS VENETVS. 31. Maij.

Quid matrem crepas puericia, quid patrem,
scopulos sapè filiorum? Si cælo digna es,
nunquam orba eris, cælum te adoptabit. Ecce IACOBVS
cum patre matrem puer amisit. At avia
ejus, lectissima matrona, matrem illi dulciorem
MARIAM ostendit, cujus si horarias preces tantis-
sper recitaret (& tempus desinebat) præmia cupi-
do pollicita est: quæ etsi illa non persolvit, per-
rexit tamen IACOBVS officium suum facere, &
horas Marianas quotidie deerrere. Ita filius MA-
RIÆ in D. Dominici familiã patrem etiam IESUM
hivenerit, cujus uti nuper MARIÆ, nomen ita ani-
mo infixum gestabat, uti tunc oblivisci horum
posse videretur, si patris & matris posset. Ex Divis
præterea præcipuã veneratione colebat Ascidium,
& Victorium MM. quorum officium dum ad
XVII. Novemb. in horro recitat, vernum præ-
mium rosam recentem abstulit, anniversarium
postea, quemadmodum ajunt, miraculum. Romæ
quoque D. Sebastiani porta clausa aliis, pietati IACOBVS
ultrò patuit. Linguæ petulantiam si quis-
quam alius, ille odit. Itaque illud Augustini ex co-
crebrò audivisses, *Felix lingua, qua non novit, nisi
de divinis texere sermonem.* Obiit anno M. CCC.
XIV. cùm carcinoinate IV. annos laborans egre-
gia patientiæ documenta edidisset, certus ante de-
fatus, & hora fati, Reliquit post se, præter binos mor-
tuos

31. Maij. VITA SANCTORVM. 271
tuos in vitam reductos, alia CCC. XXXVIII. mi-
racula, familiarem Divis hereditatem. Ex Bzovio,
14. tom. Annal. Eccl.

Securum jam habet homo accessum ad Deum,
ubi mediatorem causa sua Filium habet ante Pa-
trem, & ante Filium Matrem. Christus Patri
ostendit latus & vulnera, Maria Christo pectus
& ubera: nec potest esse repulsa, ubi concurrunt &
orante omni lingua disertius hac clementia mo-
numenta, & charitatis insignia. B. Arn. Cat.
L. de B. M. V.

IV